

V Terezíně

Už je to pět minut, co nás naše vychovatelka poslala rychle do postele a řekla nám, abychom co nejrychleji usnuly. Potom, co ustaraně odešla, jsem schovala knížku Jiřího Wolkera pod polštář, přikryla jsem se dekou a sledovala, jak i ostatní děvčata zalézají pod peřiny. Madla zvedla svoji matraci a položila pod ni všechny své kresby. Kristýna složila noty od vychovatelky do malého čtverečku a dala si je do kapsy. A když už jsme byly všechny v postelích, bylo na pokoji naprosté ticho. Hlavou se mi honila spousta myšlenek. Proč nás Milada poslala do postele? Je to vážné? Jaká bude další balada v mé knize? Dostaneme se odsud? Uvidím znovu mámu a tátu?

Z mého přemýšlení mě vyrušila Bětka, která leží vedle mě. „Myslíš, že si nás někdo odvede, jako to udělali s Ditou?“ Usmála jsem se na ni. Snažila jsem se ji povzbudit. „Nevím, ale asi ne.“ Můj hlas zněl mnohem víc zoufale, než jsem chtěla. „A myslíš, že uvidím maminku?“ Chtěla jsem něco říct, ale než jsem to stihla, vstoupila do pokoje Milada a nějaký muž v černé uniformě. Zašeptala jsem na Bětku: „Rychle spi!“ a zavřela jsem oči. Slyšela jsem, jak Milada mluví na muže německy a jak se jí chvěje hlas. Když domluvila, muž se začal procházet po místnosti. Slyšela jsem pomalé dlouhé kroky. Přišlo mi, jako kdyby se s každým krokem pokoj zmenšoval. Byl už tak malý, že jsem se v něm mačkala. Vtom se kroky zastavily.

Dlouho bylo ticho a já se pořád tísnila v tom malém pokojíku. Najednou muž zařval: „Wach auf!“ Příšerně jsem se lekla a otevřela jsem oči. Viděla jsem, že jsem v té místnosti jako vždycky, že vedle mě leží Bětka a ustrašeně na mě kouká, že ležím pod tou samou špinavou dekou a na tom starém polštáři jako vždycky. Sáhla jsem pod polštář pro knížku. Pořád tam byla. Přiběhla k nám Milada a vyháněla nás z postele. Pošeptala mi do ucha, abych se tomu muži nedívala do obličeje a abych mlčela a nehýbala se. Seřadila nás do řady a řekla mu něco. Začal nás obcházet. U každé se zastavil, prohlédl vlasy a zuby a zeptal se Milady na jméno. Došel ke Kristýně. Než ale stihnul vzít do svých velkých rukou její blondáté kadeře a otevřít prsty její malou pusinku, všiml si něčeho v její kapse. Vytáhl perfektně složený papírek. Když ho otevřel, byly na něm noty. Muž se usmál a ukázal na Kristýnu. Ta začala vzlykat. Řekl něco Miladě, ale ta se mu to snažila rozmluvit. On byl rozhodnutý. Milada vzala Kristýnu k sobě a začala ji utěšovat. Muž šel dál. Začal si prohlížet i na naše šaty a boty. Když došel ke mně, neudržela jsem se. Podívala jsem se mu do obličeje. Černé oči se leskly pod hustým obočím. Přes čelo byly vidět uhlašené hnědé vlasy, na kterých byla napevno naražená černá čepice. Vousy neměl a asi proto jsem se stále dívala na ta velká ústa. Bylo mu kolem padesáti. Usmál se na mě a já jsem začala litovat svého činu. Milada

zalapala po dechu a začala muži něco velmi rychle vyprávět. Ukazovala při tom na mě a na všechny ostatní dívky, na postele a na sebe. On si zatím nasadil kožené rukavice a pomalu došel k zoufalé Miladě, která už pomalu začínala brečet. Chytl ji za ramena, něco jí potichu řekl a odešel.

Milada se rozplakala. Všechny jsme se seběhly kolem ní. Když se uklidnila, začala nám povídat „Tam, kam jedete, to nebude o nic lepší. Hlavně nesmíte zapomenout, co jste se tu naučily. Nikomu nikdy neodporujte a neříkejte nahlas to, co si myslíte. Ty, Kristýnko, si zpívej, jen když sis opravdu jistá, že jsi sama. A ty, Andulko, nikdy nezapomeň, co ses dozvěděla v knížkách. Bude se mi po vás moc stýskat. Jste obě dvě velmi krásné a chytré a máte talent. Pokud tam potkáte Frau Manzel, tak ji vyříd'te, že ji pozdravuji a ona už se o vás postará." Potom zašla do vedlejšího pokoje a dala nám do kapes co nejvíce jídla. Pak nám dala do ruky kousek čokolády, kterou si schovávala. S pláčem jsme se rozloučily a odešly jsme. Už jsem ji nikdy neviděla.